

Yamina (43)

overwon borstkanker. Uit dankbaarheid voor de hulp die ze zelf kreeg, richtte ze de vzw Benetiet op

Yamina: 'In augustus 2013 kreeg ik de diagnose borstkanker. Dat was echt een shock. Ik had wel iets gevoeld in mijn borst, maar in bewustmakingscampagnes wordt altijd gesproken over knobbels. Ik dacht daarbij aan iets als een knikker, maar zo voelde het niet. Het was meer een soort van opgezwollen weefsel. Ook de arts ging aanvankelijk uit van een borstontsteking, maar pro forma werd er toch een mammografie gemaakt. Daarna ging het snel: op donderdag kreeg ik de diagnose, op maandag moest ik extra testen ondergaan, op dinsdag hoorde ik hoe ernstig het was en op woensdag werd mijn borst al weggehaald. In nauwelijks een week tijd stond mijn wereld op zijn kop. Gelukkig was de ziekte niet uitgezaaid. Ik wist dat ik erdoor zou komen, maar ook dat het eerst nog zwaar zou worden. Niet alleen fysiek en mentaal, maar ook financieel. Ik was toen een alleenstaande mama van twee tienerzonen. Ik had een toffe job, een eigen appartement, maar plots was er dus die serieuze streep door de rekening: mijn inkomen daalde met 600 euro. Maar twee vriendinnen sprongen in de bres: ze wilden aan de mensen in mijn omgeving vragen of zij gedurende mijn behandeling elke maand iets op mijn rekening wilden storten. Dat zou ik zelf nooit hebben durven te vragen! Hun voorstel bleek uiteindelijk overbodig: kort daarna stelden twee welgestelde koppels uit mijn vriendenkring voor om mijn medische kosten en rekeningen waarvoor ik zelf geen geld meer overhield te betalen, zodat ik mijn ziekte financieel zorgeloos kon doormaken. Ik ben hen daar onwaarschijnlijk dankbaar voor.'

'Het waren enkele van de zaadjes die uiteindelijk tot Benetiet geleid hebben. Een ander zaadje waren alle kaartjes die ik tijdens mijn ziekteperiode ontving. Toen ik chemotherapie kreeg, was ik zo verzwakt dat ik geen bezoek kon ontvangen. Ik vereenzaamde en daarom stelde ik de mensen die vroegen wat ze voor mij konden doen voor om me een postkaart te sturen met een leuke boodschap erop. Ik kreeg er uiteindelijk 160, ook van vrienden van vrienden, zelfs van onbekenden! Ik hing al die kaartjes op aan mijn *wall of happiness*. Op goede dagen kon ik zelf kaartjes uit de brievenbus halen, op slechte keek ik naar de kaartjes aan de muur. Zo had ik toch al die mensen rondom mij.'

'Omdat de tumor in mijn borst heel agressief geweest was, bleek dat het verstandig was om ook mijn tweede borst te laten wegnemen. Maar ik wilde niet zonder borsten leven. Het had voor mij niet zozeer te maken met het verlies van mijn vrouwelijkheid, wel met het feit dat er geraakt was aan de integriteit van mijn lichaam. Door mijn prothese liep ik ook de hele tijd aan mijn borstkas te denken – kon iemand iets zien? – en dat wilde ik niet. Mijn voorkeur ging uit naar een reconstructie met eigen weefsel, maar dat werd niet terugbetaald en zou me 5.000 euro kosten. Het idee van mijn vriendinnen om een inzameling te organiseren speelde nog door mijn hoofd. Ik zou veertig worden en wilde het leven vieren met de mensen die me graag zagen. Gaandeweg groeide het idee om van mijn verjaardagsfeest een benefiet te maken: als ik iedereen nu eens vroeg om in de plaats van een cadeau een stukje tiet te kopen? Ik vond dat zelf heel grappig. In geen tijd hadden we het nodige geld bij elkaar. Het was het laatste zaadje waaruit uiteindelijk de grote Benetietboom gegroeid is. Ik vond het ongelooflijk wat al die mensen voor mij gedaan hadden.

Ik had zoveel gekregen – en dan heb ik het niet alleen over het geld, het draaide vooral om liefde. Maar het voelde wel niet helemaal in balans, daarom wilde ik graag iets gelijkaardigs terugdoen voor min- >>

stens één andere vrouw. Het is zoveel meer geworden. Zodra ik over mijn idee begon te praten, kwam ik spontaan bij de juiste mensen terecht, zodat de vzw Benetiet en het principe van innercrowdfunding – fondsen werven in je eigen kring – er eigenlijk als vanzelf uit gegroeid zijn. Schoenen Torfs is bijvoorbeeld een sponsor die ik heel dankbaar ben. In plaats van één vrouw heeft onze vzw een zestigtal vrouwen op de een of andere manier kunnen ondersteunen. Terwijl we geld aan het inzamelen waren, hebben we bovendien – samen met nog andere partijen – bij de overheid gepleit voor een volledige terugbetaling van borstreconstructies met eigen weefsel. In oktober vorig jaar kwam dat akkoord er ook, wat betekent dat voortaan minstens 1.500 vrouwen per jaar gratis geholpen zullen worden. 'Dat Benetiet zo groot kon worden is fantastisch. Maar zo hebben we de vzw ook overbodig gemaakt. Er zijn natuurlijk nog honderd-en-een dingen waarmee we

'Het draaide voornamelijk om liefde'

vrouwen tijdens hun behandeling zouden kunnen helpen, maar het doel was tot een akkoord voor terugbetaling te komen en intussen zo veel mogelijk vrouwen helpen. We hebben dus bereikt wat we wilden bereiken, de cirkel is rond. Ook voor mij persoonlijk is de cirkel rond: ik heb intussen zelf mijn reconstructie gehad, mijn ziekte- en herstelproces zijn afgerond. Daarom hebben we beslist om onze activiteiten eind december stop te zetten. Maar we eindigen wel met een groot feest in januari 2018 en nog een laatste fondsenwerving via Music For Life. Die fondsen en wat we nog overhebben, schenken we aan wetenschappelijk kankeronderzoek. 'Met Benetiet focusten we ons op geld voor borsten, maar het principe van innercrowdfunding zou zoveel breder kunnen gaan. Het is toch het mooiste wat je kan doen: iemand die jij graag ziet en die het moeilijk heeft ondersteunen. Ik ben zo dankbaar voor de hulp die ik kreeg dat ik het anderen ook gun, ik wil dan ook graag het principe verder verspreiden. En natuurlijk zal ik Benetiet missen, al denk ik niet dat het ooit helemaal uit mijn leven zal zijn. Wat dat teweeggebracht heeft, schijnt er voor altijd als een warme gloed over.'

Meer info: www.benetiet.be.

Marie (30)

had twee moeilijke zwangerschappen en biedt nu gezinnen persoonlijke begeleiding tijdens de zwangerschap, de kraamtijd en bij vroeggeboorte

Marie: 'Van nu af horen harde bulken erbij, had ik gelezen. Dus maakte ik me in 2014 weinig zorgen toen ik 's nachts pijn kreeg in mijn buik. Oefenweeën, dacht ik. Pas toen ik spontaan begon te puffen, besepte ik dat het fout zat. Hals-overkop vertrokken we naar het ziekenhuis. De boodschap daar was duidelijk: 'Mevrouw, u gaat nu bevallen.' Uiteindelijk hebben we de geboorte van Nona – onder andere dankzij veel weeënremmers – nog vier dagen kunnen uitstellen. Als je weet dat elke minuut in de zwangerschapstermijn telt, zijn die dagen goud waard. Daarna bracht onze dochter tien weken op de NICU en neonatologie door. Ze vergat nog af en toe te ademen, maar deed het verder vrij goed. Dankzij de fantastische medische zorgen staat ze vandaag stevig op haar twee kleuterbenen. Er zijn nog weinig dingen die verraden dat ze in haar prille leven al zo'n indrukwekkend parcours afgelegd heeft. Ook mijn tweede zwangerschap liep niet van een leien dakje en vroeg heel wat interventies, maar ondertussen ben ik twee gezonde dochters rijker. En daar ben ik de medische teams die ons begeleid hebben ontzettend dankbaar voor. Zelf had ik veel aan de steun van mijn zelfstandige vroedvrouwen. Ze gingen voor mij verder dan wat hun takenpakket belooft en hielpen me vechten voor alles waar ik als mama voor sta. Toen ik vertelde dat ze me in het ziekenhuis aanraadden om te stoppen met borstvoeding terwijl ik daar zelf nog niet aan toe was, belde Lies – de meest ervaren lactatiekundige van het team – me zelfs op tijdens haar vakantie. Ze gaf me het nodige zelfvertrouwen en dankzij haar tips hield ik vol. Na haar reis stond ze meteen voor de deur. Toen Nona na drie lange maanden mee naar huis mocht, voelde dat als een grote opluchting. Maar tegelijk komt er veel op je af, want plots sta je er alleen voor. Geen kabeltjes en toestellen meer die je piepkleine meld monitoren, geen ziekenhuispersoneel dat 24 uur per dag paraat is. Gelukkig stonden ook dan de vroedvrouwen voor ons klaar. Maar wat ze voor mij deden, kunnen ze onmogelijk voor iedereen doen, daar hebben ze de tijd niet voor. Dus besloot ik om dat gat in het zorgaanbod zelf te vullen. Ik nam afscheid van mijn job in de bijzondere jeugdzorg en richtte Baker op. Vanuit mijn persoonlijke ervaring en mijn expertise als psycholoog wil ik toekomstige en jonge ouders ondersteunen. Ik wéét dat de juiste persoon op het juiste moment een wereld van verschil kan maken. Daarom kunnen mensen tijdens de zwangerschap of kraamtijd een beroep op me doen. Bij uitstek wanneer het anders loopt dan gehoopt. Concreet gaat dat van emotionele ondersteu-